

ΕΤΟΣ 60όν

13 Μαΐου 2012

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 20 (3076)

ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΑ

Ὁ διάλογος τοῦ Ἰησοῦ μέ τή Σαμαρείτιδα

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἀποτελεῖ τό πρότυπο γιά μᾶς τοὺς πιστοὺς, ὥστε ἀκολουθώντας τά ἴχνη του νά συμμετάσχουμε στήν προαιώνια δόξα του. Ὁ διάλογος του μέ τή Σαμαρείτιδα δείχνει μέ σαφήνεια ὅτι κάθε συνάντηση καί ἐπικοινωνία του μέ τοὺς ἀνθρώπους τήν ἐβίλεπε ὡς ἀφορμή, γιά νά τοὺς ὀδηγήσει πρὸς τήν ἐπίγνωση τῆς ἀληθείας, τῆ μετάνοια καί τῆ σωτηρία. Ὅμοίως καί ἐμεῖς, ἀποβλέποντας στό παράδειγμά του, ὡς κέντρο καί σκοπό τῶν σχέσεών μας μέ τοὺς συνανθρώπους μας ὀφείλουμε νά ἔχουμε τήν προσέγγισή μας πρὸς τόν Θεό καί τήν προσέληκση τῆς θείας χάριτος. Καμία συνάντησή μας μέ τοὺς ἄλλους δέν πρέπει νά τῆ βλέπουμε ὡς τυχαῖο γεγονός, ἀλλῆ πίσω ἀπό αὐτή εἶναι ἀνάγκη νά διακρίνουμε τήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ γιά τῆ σωτηρία μας.

Τό ἀποτέλεσμα τοῦ διαλόγου τοῦ Ἰησοῦ μέ τή Σαμαρείτιδα εἶναι θαυμαστό καί ὑπερφυσικό. Μεγαλύτερο θαῦμα ἐπιτέλεσε ὁ Κύριος στή Σαμαρείτιδα, παρά σέ πλῆθος ἄλλων ἀνθρώπων πού ἔπασχαν ἀπό σωματικές ἀσθένειες. Διότι εἶναι πολὺ εὐκόλο στόν Θεό νά θεραπεύσει ἀμέσως κάθε σωματική νόσο. Ὅμως τό δύσκολο εἶναι νά ἀλλοιάξει καί νά μετανοήσει ἓνας ἄνθρωπος, διότι ἐδῶ ὑπάρχει τό θέμα τῆς ἐλευθέρης προαιρέσεως, τήν ὁποία ὁ Θεός σέβεται ἀπολύτως. Μέ τό λόγο του λοιπόν ὁ Κύριος ὀδήγησε τή Σαμαρείτιδα σέ μετάνοια καί ἐπίγνωση τῆς ἀληθείας· καί ὄχι αὐτή μόνο, ἀλλῆ διά μέσου αὐτῆς καί ὄλους τοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ τῆς.

Κατά τό βαθμό πού μιμούμαστε καί ἐμεῖς τόν Κύριο, κάθε ἐπικοινωνία μας μέ τοὺς συνανθρώπους μας γίνεται θαυμαστή. Διά μέσου αὐτῆς πραγματοποιεῖται ἡ ὑπερφυσική μετάβασή μας ἀπό τήν ἀμαρτία καί τόν ἀτομισμό στή λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καί τήν ἀγάπη πρὸς τόν συνάνθρωπο. Γινόμαστε τέκνα Θεοῦ· υἱοί καί κληρονόμοι τῆς αἰώνιου Βασιλείας του. Φτάνει τίς πράξεις

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ίωάν. δ' 5-42)

Τό ζωντανό νερό

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας, λεγομένην Συχάρ, πλησίον τοῦ χωρίου ὃ ἔδωκεν Ἰακώβ Ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· ἦν δὲ ἐκεῖ πηγή τοῦ Ἰακώβ. Ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοιοποιίας, ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ· ὥρα ἦν ὥσει ἔκτη. Ἐρχεται γυνή ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Δός μοι πιεῖν. Οἱ γάρ Μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν, ἵνα τροφὰς ἀγοράσωσι. Λέγει οὖν αὐτῷ ἡ γυνὴ ἡ Σαμαρεῖτις· Πῶς σὺ Ἰουδαῖος ὢν, παρ' ἐμοῦ πιεῖν αἰτεῖς, οὕσης γυναικὸς Σαμαρεῖτιδος; Οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρεῖταις. Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Εἰ ἤδεις τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι, δός μοι πιεῖν, σὺ ἂν ἤτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκεν ἄν σοι ὕδωρ ζῶν. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· Κύριε, οὔτε ἀντλημα ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ· πόθεν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν; μὴ σὺ μειζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβ, ὃς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ, καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπιε καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Πᾶς ὃ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου, διψήσει πάλιν· ὃς δ' ἂν πῖν ἐκ τοῦ ὕδατος, οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον. Λέγει πρὸς αὐτόν ἡ γυνὴ· Κύριε, δός μοι τοῦτο τὸ ὕδωρ, ἵνα μὴ διψῶ, μηδὲ ἔρχομαι ἐνθάδε ἀντλεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ὑπάγε φώνησον τὸν ἄνδρα σου, καὶ ἐλθὲ ἐνθάδε. Ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ καὶ εἶπεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Καλῶς εἶπας ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω· πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις, οὐκ ἐστὶ σου ἀνὴρ· τοῦτο ἀληθὲς εἶρηκας. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ σὺ. Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσεκύνησαν· καὶ ὑμεῖς λέγετε, ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις ἐστὶν ὁ τόπος ὅπου δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Γύναι, πιστευσόν μοι, ὅτι ἔρχεται ὥρα, ὅτε οὔτε ἐν τῷ ὄρει τούτῳ οὔτε ἐν Ἱεροσολύμοις προσκυνήσετε τῷ Πατρὶ. Ὑμεῖς προσκυνεῖτε ὃ οὐκ οἴδατε, ἡμεῖς προσκυνοῦμεν, ὃ οἴδαμεν· ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστίν. Ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ προσκυνήσουσι τῷ Πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· καὶ γὰρ ὁ Πατὴρ τοιοῦτους ζητεῖ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν. Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν, ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· Οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται, ὃ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν ἅπαντα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ εἰμι, ὃ λαλῶν σοι. Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἦλθον οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει· οὐδεὶς μὲντοι εἶπε· Τί ζητεῖς; ἢ, τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς; Ἀφῆκεν οὖν τὴν ὕδριαν αὐτῆς ἡ γυνὴ, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ λέγει τοῖς ἀνθρώποις· Δεῦτε, ἴδετε ἄνθρωπον, ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα· μήτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός; Ἐξῆλθον οὖν ἐκ τῆς πόλεως, καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐτόν. Ἐν δὲ τῷ μεταξύ, ἠρώτων αὐτόν οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες· Ῥαββί, φάγε. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐγὼ βρωσὶν ἔχω φαγεῖν, ἦν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε. Ἐλεγον οὖν οἱ Μαθηταὶ πρὸς ἀλλήλους· Μὴ τις ἠνεγκεν αὐτῷ φαγεῖν; Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐμὸν βρωμὰ ἐστίν, ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με, καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον. Οὐχ ὑμεῖς λέγετε, ὅτι ἔτι τετράμηγός ἐστι, καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται; Ἴδού, λέγω ὑμῖν, ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν, καὶ θεάσασθε τὰς χώρας, ὅτι λευκαὶ εἰσι πρὸς θερισμὸν ἤδη. Καὶ ὁ θερίζων, μισθὸν λαμβάνει, καὶ συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἵνα καὶ ὁ σπεί-

ρων ὁμοῦ χαίρη, καὶ ὁ θερίζων. Ἐν γὰρ τούτῳ ὁ λόγος ἐστὶν ὁ ἀληθινός, ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ σπείρων, καὶ ἄλλος ὁ θερίζων. Ἐγὼ ἀπέστειλα ὑμᾶς θερίζειν, ὃ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάκατε· ἄλλοι κεκοπιάκασι, καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθατε. Ἐκ δὲ τῆς πόλεως ἐκείνης πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν τῶν Σαμαρειτῶν διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικός, μαρτυρούσης· Ὅτι εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα. Ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ Σαμαρεῖται, ἠρώτων αὐτὸν μείναι παρ’ αὐτοῖς· καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας. Καὶ πολλῶ πλείους ἐπίστευσαν διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ. Τῇ τε γυναικὶ ἔλεγον· Ὅτι οὐκέτι διὰ τὴν σὴν λαλιὰν πιστεύομεν· αὐτοὶ γὰρ ἀκηκόαμεν, καὶ οἶδαμεν, ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός.

μας νὰ τίς διέπει ἢ συνεχῆς μνήμη τοῦ Θεοῦ, ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν εἰκόνα του τὸν ἄνθρωπο, ἡ διάκριση, ἡ ταπεινὼση καὶ ἡ ἀγάπη.

Ἡ παραδοχὴ τοῦ Χριστοῦ ὡς Μεσσίου

Ἡ συνάντηση καὶ ὁ διάλογος πού εἶχε ἡ Σαμαρεῖτιδα μέ τὸν Κύριο ὑπῆρξαν καθοριστικά γιὰ ὅλη τὴ ζωὴ της καὶ τὸν αὐτοπροσδιορισμὸ της ἀναφορικά μέ τὴν αἰωνιότητα. Ἡ Σαμαρεῖτιδα μετανόησε καὶ ἄλλαξε ζωὴ. Ὁ Κύριος ὅμως κατὰ τὴ συνομιλία μαζί της δέν τὴν ἔληγε εὐθέως γιὰ τὴν ἀμαρτωλὴ ζωὴ της, οὔτε τῆς ἔκανε κήρυγμα γιὰ νὰ ἐγκαταλίπει τὴν ἀμαρτία καὶ νὰ ζεῖ ἠθικά καὶ ἐνάρετα. Αὐτὸ πού τῆς ἀποκάλυψε καὶ αὐτὸ πού ἀποτελοῦσε τὸ κεντρικὸ σημεῖο τοῦ μεταξὺ τους διαλόγου ἦταν ὅτι ἐνώπιόν της εἶχε τὸν ἀναμενόμενο ἐδῶ καὶ τόσους αἰῶνες Μεσσία. Ἀναγνωρίζοντας ἡ Σαμαρεῖτιδα στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ τὸν Μεσσία, βρῆκε τὴ σωτηρία της καὶ ἄλλαξε ὅλη ἡ ζωὴ της.

Τὸ γεγονός αὐτὸ δείχνει ὅτι ἡ νίκη μας πάνω στὴν ἀμαρτία καὶ ἡ ἀληθινὴ λατρεία μας πρὸς τὸν Θεὸ Πατέρα ἔχει ὡς θεμέλιο λίθο τὴν ὀρθὴ πίστη πρὸς τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Τότε εἴμαστε ἀληθινοὶ προσκυνητές τοῦ Θεοῦ Πατέρα, ὅταν ὁμολογοῦμε τὴν ἀλήθεια ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Κύριός μας. Ἐάν δέν γνωρίσουμε αὐτὴ τὴν ἀλήθεια, τότε σύμφωνα μέ τὸν ἀψευδὴ λόγον τοῦ Κυρίου, θά πεθάνουμε βυθισμένοι μέσα στὶς ἀμαρτίες μας (Ἰω. 8,24).

«Ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ»

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος διακηρύττει ὅτι κανεὶς δέν μπορεῖ νὰ ὁμολογήσει τὸν Ἰησοῦ ὡς Κύριο, παρὰ μόνο διὰ μέσου τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (Α΄ Κορ. 12,3). Ἡ Σαμαρεῖτιδα ζητώντας εἰλικρινά ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ τὸ ὕδωρ, γιὰ τὸ ὁποῖο τῆς εἶπε ὅτι ἀποτελεῖ πηγὴ τῆς αἰωνίου ζωῆς (Ἰω. 4,14), ἄνοιξε τὴν καρδιά της γιὰ νὰ ὑποδεχθῆ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Αὐτὸ συνέβηκε, ἐπειδὴ, ὅπως ἐξηγεῖ σὲ ἄλλο σημεῖο ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, τὸ ὕδωρ αὐτὸ τῆς ζωῆς, γιὰ τὸ ὁποῖο μιλοῦν ὁ Χριστός, εἶναι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὸ ὁποῖο λαμβάνει ὁποῖος πιστεύει στὸν Χριστό (Ἰω. 7,38-9). Φωτισμένη λοιπὸν ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἡ Σαμαρεῖτιδα πίστευσε καὶ ὁμολόγησε τὸν Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ Ἀλήθεια (Ἰω. 14,6). Ἐτσι,

13 Μαΐου 2012: ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
«Ἡ τῆς Σαμαρείτιδος ἑορτή, ἐν ἧ ὁ Χριστός μεσσίαν ἑαυτὸν ὠμολόγηι». Γλυκερίας μάρτυρος
(† 177). Σεργίου ὁμολογητοῦ, Παυσικακού ἐπισκόπου Σινάδων (στ΄ αἰ.).
ῥηχος: δ΄ – Ἐωθινόν: Ζ΄ – Απόστολος: Πράξ. ια΄ 19-30 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. δ΄ 5-42.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 20 Μαΐου, τοῦ Τυφλοῦ.
Απόστολος: Πράξ. ιστ΄ 16-34 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. θ΄ 1-38.

μυήθηκε ἐκεῖνη τὴν ὥρα στήν «ἐν Πνεύματι καί Ἀληθείᾳ» προσκύνηση τοῦ Θεοῦ Πατρός, τὴν ὁποία ἔμελλε νὰ λάβει ἡ ἀνθρωπότητα, ὅταν θὰ ἐρχόταν ἡ ὥρα τῆς Πεντηκοστῆς καί τῆς καθόδου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Σέ αὐτά τὰ δύο, ἡ μάηλον σέ Αὐτοῦς τοὺς δύο, δηλαδή στήν «Ἀλήθεια» καί στό «Πνεῦμα», βρισκουμε τὴν ἀληθινὴ πίστη καί ἡλιεία πρὸς τὸν Θεό, καί ἐπομένως καί τὴ σωτηρία μας. Τὴν ἀλήθεια τὴ βρισκουμε ὅταν ὁμολογοῦμε τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ ὡς Κυρίου μας, καί αὐτὴ ἡ ὁμολογία γίνεται μέ τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν ὁποία ἡαμβάνουμε «ὡς ὕδωρ ζῶν» στὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἡ ὁμολογία τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ μέσα στὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος φανερώνει σέ μᾶς τὴ σωτήρια ἀλήθεια ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἡ Ἁγία Τριάδα.

Αὐτὸν ἂς δοξάζουμε παντοτινὰ διατηρώντας τοὺς ἑαυτοῦς μας συνεχῶς μέ-
σα στὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἄρχιμ. Π. Κ.

ΑΙ ΚΑΘ' ΗΜΕΡΑΝ ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ

(σχήμα 8,5X12 ἔκατ., σελ. 104)

Μέ τὴν προσευχὴ εὐχαριστοῦμε, δοξολογοῦμε, παρακαλοῦμε καί ἱκετεῦουμε τὸν Δημιουργό μας. Ἔτσι, ὁ ἄνθρωπος μετέχει τοῦ Θεοῦ καί ἡ καθημερινὴ μας ζωὴ ἐξαγιαζεται. Κυκλοφορεῖ ἂπ' τὶς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 π.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιστασιακῶς θὰ χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θὰ ὁμιλεῖ. 2) Κά-
θε Παρασκευὴ καί ὥρα 5.30 π.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνημα-
τὸ Ναὸ Ἁγίας Βαρβάρας στὸν ὁμώνυμο Λῆμο Ἀτικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί
ὁμιλεῖ ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἔβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἱαοίσι 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότῆς - Λευθυντῆς Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὄλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr